

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/109/2020
Identifikačné číslo spisu:	1712221196
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1712221196.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO: 35 704 713, zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Mészáros, advokát s.r.o., so sídlom Jesenského 2, Bratislava, 811 02, IČO: 50 657 861, proti žalovanému: C. A., nar. XX.X.XXXX, W. XXX/X, J. W. F., zastúpený advokátkou JUDr. Soňou Markovičovou Kissovou, so sídlom Nám. SNP 13, Bratislava, o zaplatenie 15.173,82 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8 C 318/2012, o dovolaniach žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. novembra 2018, sp. zn. 14 Co 160/2015 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2018 sp. zn. 14 Co 238/2015, takto

rozhodol:

Dovolania odmieta.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 8 C 318/2012 z 12.06.2014, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 15.173,82 € s príslušenstvom, zmluvnú pokutu 0,1 % za každý deň omeškania tak, ako bolo špecifikované v žalobe a uložil mu povinnosť uhradiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 3.790,95 €.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil § 365, § 369 ods. 1, § 409 ods. 1, § 411, § 447 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“). Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 8.3.2011 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na uhradenie istiny vo výške 15.173,82 € s príslušenstvom, ako aj zmluvnej pokuty a náhrady trov konania, čo odôvodnil tým, že dňa 3.2.2003 uzatvoril so žalovaným Kúpnu zmluvu č. LZS/03/02214, predmetom ktorej bola dodávka hnuteľnej veci - mikrobús Iveco Daily 65C15V/P žalovanému. Žalobca kúpil motorové vozidlo od dodávateľa - Š. T. - ROŠERO pre žalovaného za účelom jeho neodkladného predaja žalovanému za osobitných platobných podmienok dohodnutých v kúpnej zmluve, tzn. hlavným dôvodom zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo zabezpečenie prefinancovania kúpy motorového vozidla tak, aby žalovaný mohol splácať kúpnu cenu v splátkach. Zmluvné strany sa dohodli, že motorové vozidlo bude žalovanému odovzdané dodávateľom, zastupujúcim žalobcu. Vlastnícke právo k motorovému vozidlu prešlo na

žalovaného okamihom prevzatia motorového vozidla žalovaným dňa 10.12.2003. V zmysle článku I Kúpnej zmluvy bola dohodnutá kúpna cena za motorové vozidlo vo výške 118.027,59 €, vrátane DPH. Kúpna cena mala byť splatená v splátkach. Okrem prvej navýšenej splátky vo výške 49.695,80 € mal žalovaný uhrádzať riadne mesačné splátky vo výške 1.394,53 €. Žalovaný splátky riadne neplatil od splátky č. 40, splatnej 10.3.2007. Žalobca z uvedeného dôvodu ku dňu 26.9.2007 pristúpil k určeniu okamžitej splatnosti splátok kúpnej ceny. Okrem nezaplatených splátok č. 40 až 46 v celkovej výške 9.595,71 € bol žalovaný vyzvaný na úhradu zostatku kúpnej ceny za motorové vozidlo vo výške 5.578,11 €. Zo splátky č. 40 žalovaný neuhradil 1.228,56 €, splátky č. 41 až č. 46 neuhradil vôbec. Suma a stanovená splatnosť jednotlivých splátok bola uvedená v určení okamžitej splatnosti. Na základe kúpnej zmluvy a určení okamžitej splatnosti splátok kúpnej ceny žalobca žalovanému zaslal finančné vyúčtovanie, v zmysle ktorého celkový nedoplatok žalovaného predstavoval sumu 15.173,82 €. Termín splatnosti finančného vyúčtovania bol 18.5.2008. Podľa čl. III bod. 9 kúpnej zmluvy vzniká žalobcovi právo požadovať od kupujúceho zmluvnú pokutu v hodnote 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania.

1.3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 3.12.2003 (vtedy ešte živnostníkom - z výpisu zo živnostenského registra bolo preukázané, že žalovaný dňa 4.2.2011 ukončil podnikateľskú činnosť) Kúpnu zmluvu č. LZS/03/02214, predmetom ktorej bola dodávka hnutelnej veci Iveco Daily 65C15V/P mikrobús, dodávateľ Š. T. - ROŠERO, kúpna cena bola 118.027,59 €, doba splácania 49 mesiacov, 1. navýšená splátka 49.695,80 € splatnosť 10.12.2003, ostatné splátky 1.394,53 eur, podľa predpisu splátok. Žalovaný prevzal motorové vozidlo Iveco Daily 65C15V/P mikrobús od dodávateľa Š. T. - ROŠERO; bol spísaný Protokol o prevzatí nákladného vozidla k zmluve č. LZS/03/02214. V spise sa nachádzajú dva preberacie protokoly zo dňa 10.12.2003 a 20.12.2003. Žalovaný vedomo podpísal prvý preberací protokol ešte pred reálnym odovzdaním motorového vozidla za účelom dosiahnutia platby dodávateľovi a v skutočnosti, ako aj sám uviedol prebral motorové vozidlo neskôr, kde bol spísaný druhý preberací protokol. Dňa 3.3.2003 žalobca so žalovaným uzatvorili Zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 03/02214/ZPVP. V čl. II bod 1. zmluvy bolo uvedené, že dlžník (žalovaný) na zabezpečenie všetkých pohľadávok veriteľa, uvedených v čl. I ods. 2 a 3 tejto zmluvy, prevádza na veriteľa (žalobcu) vlastnícke právo k predmetu KZ. Veriteľ prijíma predmet KZ do svojho vlastníctva za účelom zabezpečenia svojich pohľadávok v súlade s podmienkami podľa tejto zmluvy.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný bol podľa kúpnej zmluvy (čl. II ods. 3) povinný pred prevzatím motorové vozidlo s náležitou starostlivosťou prehliadnuť a overiť jeho úplnosť a funkčnosť, nakoľko v zmysle uvedeného článku žalobca nezodpovedá žalovanému za žiadne faktické ani právne vady motorového vozidla, bez ohľadu na to, či ide o vady zjavné už pri prevzatí motorového vozidla žalovaným, alebo o vady motorového vozidla, ktoré sa vyskytnú kedykoľvek po prevzatí motorového vozidla.

Žalovaným uvádzané porušenie čl. II ods. 3 písm. f) kúpnej zmluvy žalobcom tým, že bezdôvodne odoprel súhlas s odstúpením od zmluvy s dodávateľom, na základe súdu predložených reklamácií, týkajúcich sa kúpnej zmluvy č. 09/09/2003 zo dňa 9.9.2003, vyhodnotil súd prvej inštancie ako irelevantné, keďže tieto reklamácie a kúpna zmluva neboli predmetom súdneho konania. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že si žalobca neplnil povinnosti z kúpnej zmluvy, nakoľko mal za preukázané, že listom zo dňa 23.6.2005 upozorňoval žalovaného, že v prípade pretrvávajúceho technického problému s užívaním motorového vozidla je jedným z riešení odstúpenie od zmluvy. Listom zo dňa 15.11.2005 žalobca urgoval žalovaného na zaujatie stanoviska na daný list. Listom zo dňa 30.12.2005 žalobca poslal žalovanému návrh na vysporiadanie, kde v prílohe poslal žalovanému návrh dodatku kúpnej zmluvy, na základe ktorej by postúpili práva reklamovať vozidlo u dodávateľa, prípadne by odstúpili od zmluvy. V liste zároveň žalobca uviedol, že dodatkom zmluvy sa zruší aj zabezpečovací prevod vlastníckeho práva na vozidlo a žalovaný je povinný dozabezpečiť zvyšné splátky. Na základe vyššie uvedeného mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca v súvislosti s reklamáciou väd motorového vozidla ČSOB so žalovaným intenzívne komunikoval. Navyše žalobca listom zo dňa 11.4.2007 odpustil žalovanému zmluvné pokuty za omeškanie úhrady splátok, keďže prebiehalo reklamačné konanie. Nakoľko žalovaný riadne a včas nezaplatil splátky kúpnej ceny, žalobca písomným oznámením určil okamžitú splatnosť splátok kúpnej ceny v celkovej výške 15.173,87 eur.

1.4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 OSP. Súd

náhradu žalobcovi priznal v plnom rozsahu, teda v sume 3.790,95 €.

2.1. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok v celom rozsahu a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.2. Odvolací súd mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočne vyčerpávajúce, jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutočnosti, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a na základe ich vyhodnotenia dospel aj k správny právny a skutkový záverom. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, a k námietkam, ktoré uviedol žalovaný v odvolaní, odvolací súd dodal, že:

Ako súd prvej inštancie konštatoval, v konaní mal za preukázané, že dňa 03.12.2003 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzatvoreniu kúpnej zmluvy č. LZS/03/02214, predmetom ktorej bola kúpa dodávky - mikrobusu Iveco Daily 65C15V/P, pričom žalobca toto motorové vozidlo kúpil od dodávateľa - Š. T. - ROŠERO pre žalovaného z dôvodu jeho následného predaja žalovanému, pričom hlavným dôvodom tejto kúpnej zmluvy bolo zabezpečenie prefinancovania kúpy motorového vozidla tak, aby žalovaný mohol splácať kúpnu cenu v splátkach z dôvodu, keď zrejme predávajúcemu nevedel žalovaný z vlastných zdrojov uhradiť celú kúpnu sumu, a preto požiadal žalobcu o prefinancovanie predmetného motorového vozidla. Samotný žalobca v písomnom vyjadrení konštatoval, že v tomto vzťahu vystupuje výlučne ako financujúca strana. I samotný žalovaný v písomnom podaní zo dňa 19.09.2013 skonštatoval, že kúpna zmluva č. LZS/03/02214 vo svojej podstate predstavuje splátkový predaj, pri ktorom je kúpa predmetu na základe kúpnej zmluvy s postupným splácaním záväzku, pričom vlastníctvo k predmetu prechádza na zákazníka dňom jeho prevzatia. I keď žalobca pôvodne v žalobe uvádzal, že vlastnícke právo k motorovému vozidlu prešlo na žalovaného okamihom jeho prevzatia žalovaným, a to dňa 10.12.2003, žalovaný v priebehu prvoinštančného konania uviedol, že protokol o prevzatí nákladného vozidla k zmluve č. LZS/03/02214 zo dňa 10.12.2003 nepovažuje za relevantný, pretože sám disponuje protokolom o prevzatí nákladného vozidla k tejto zmluve, a to zo dňa 20.12.2003, ktorý termín odovzdania vozidla bol ustálený a potvrdený všetkými účastníkmi konania, aj v konaní na Okresnom súde Spišská Nová Ves sp. zn. 12 Cb 7/2005, kde jedným zo strán sporu je i žalobca. Túto skutočnosť v tomto konaní (sp. zn. 8 C 318/2012) potvrdil následne i žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 08.04.2014 (č. listu 172), keď konštatoval, že konanie dodávateľa a žalobcu spĺňa všetky náležitosti právneho úkonu, prejavy vôle účastníkov sú zrozumiteľné a určité a smerovali presne k predmetu kúpnej zmluvy za jasne dohodnutých zmluvných podmienok tak, aby žalobca získal do vlastníctva žalovaným vybrané motorové vozidlo, aby ho mohol na základe kúpnej zmluvy LZS/03/02214 previesť na žalovaného a zabezpečiť jeho financovanie na splátky v zmysle faktúry dodávateľa preberacieho protokolu zo dňa 20.12.2003 (viď č. listu 64). K protokolu o prevzatí nákladného vozidla zo dňa 10. decembra 2003 žalobca konštatoval, že žalovaný žalobcu oklamal, keď podpísal preberací protokol pred reálnym odovzdaním vozidla podľa neho za účelom dosiahnutia platby dodávateľovi, i keď v skutočnosti prebral vozidlo neskôr. Vzhľadom na to, že medzi stranami sporu už v priebehu prvoinštančného konania neboli pochybnosti o tom, že motorové vozidlo bolo od dodávateľa žalovaným prevzaté až dňa 20.12.2003, čo potvrdil tak žalobca vo svojom písomnom stanovisku, ako i žalovaný, ani odvolací súd túto skutočnosť nepovažoval za spornú.

2.3. Z obsahu spisu podľa krajského súdu jednoznačne vyplýva, že na zabezpečenie pohľadávok žalobcu voči žalovanému, ktoré vyplývali z kúpnej zmluvy, zmluvné strany uzatvorili zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 03/02214/ZPVP (ďalej len „zabezpečovacia zmluva“), ktorou bolo vlastnícke právo k motorovému vozidlu následne prevedené zo žalovaného na žalobcu, hneď potom ako žalovaný nadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu podľa kúpnej zmluvy, následne motorové vozidlo zostalo v užívaní žalovaného.

2.4. I ďalšie prefinancovanie motorového vozidla žalobcom bolo uskutočnené na žiadosť žalovaného o financovanie dopravnej techniky zo dňa 25.11.2003. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný uzavrel s dodávateľom ešte dňa 09.09.2003 kúpnu zmluvu č. 09/09/2003, v zmysle ktorej sa dodávateľ zaviazal dodať žalovanému uvedené motorové vozidlo. Zo samotného vyjadrenia žalobcu zo dňa 19.09.2013 (č. listu 55 a nasl.), žalovaný nepovažoval za sporné a sám konštatoval, že sa v kúpnej zmluve LZS/03/02214 zaviazal k úhrade predmetu zmluvy vo výške 3 555 699,10 SK, t. j. 118 027,60 €, pričom z uvedenej ceny uhradil sumu 102 853,73 €. Sám konštatoval, že uvedená uhradená suma

pozostáva zo započítanej sumy vo výške 22 003,28 €, ktorú žalovaný uhradil priamo dodávateľovi predmetu zmluvy a zo splátok vo výške 80 850,45 €. V priebehu prvoinštančného konania žalobca na základe pristúpenia (dňa 26.09.2007) k určeniu okamžitej splatnosti splátok kúpnej ceny, si v konaní uplatňoval nezaplatené splátky č. 40 až 46 v celkovej výške 9 595,71 €, úhradu zostatku kúpnej ceny za motorové vozidlo vo výške 5.578,11 € a časť zo splátky č. 40, t. j. sumu 1 228,56 €, celkom nedoplatok 15 173,82 € (457 126,50 SK). Žalovaný v priebehu prvoinštančného konania nenamietal výšku žalovanej istiny. Odvolací súd zároveň konštatoval, že žalovaný v priebehu prvoinštančného konania sám predložil zápisnicu o pojednávaní na Okresnom súde Spišská Nová Ves 12 Cb 7/05 zo dňa 19.10.2010 (č. listu 88 nasl.), z ktorej zápisnice žalovaný na Okresnom súde Spišská Nová Ves v postavení žalobcu konštatoval, že tvrdenie žalovaného v 3. rade (ČSOB Leasing Bratislava) je pravdivé, pretože ČSOB Leasing je žalovaný dlžný pol milióna SK, cca 483.000 SK.

2.5. K odvolacej námietke žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal žiadnym relevantným spôsobom, že by existoval právny titul, ktorým ČSOB nadobudol predmet zmluvy do vlastníctva v zmysle čl. II, bod 1 kúpnej zmluvy LZS/03/02214, je podľa odvolacieho súdu nedôvodné. Sám žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu už v podaní zo dňa 19.09.2013 konštatoval, že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy zo dňa 03.12.2003 medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej žalobca odpredal žalovanému predmet zmluvy, a to mikrobús od dodávateľa predmetu zmluvy Š. T. - ROŠERO, tiež žalovaný nepoprel, že medzi žalobcom a žalovaným došlo taktiež dňa 03.12.2003 k uzavretiu zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, t. j. ešte pred dodaním predmetu zmluvy. Žalovaný predmetnú kúpnu zmluvu riadne podpísal dňa 03. decembra 2003, takisto podpísal zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 03/02214/ZPVP (č. listu 62) a následne aj v konaní pred súdom prvej inštancie potvrdil, že na základe predmetnej kúpnej zmluvy postupne platil splátky až do splátky č. 40 (keď následne ku dňu 26.09.2007 žalobca pristúpil k zosplateniu kúpnej ceny). Následne v konaní žalobca preukázal taktiež dodávateľskú faktúru dodávateľa - Š. T. - ROŠERO č. 77014 na sumu 2 994 271 SK, ktorú uhradil. Žalobca na túto faktúru započítal i svoju pohľadávku v sume 662 871 SK (22.003,28 €).

Odvolacia námietka žalovaného, že podľa neho nepodpísanie dohody o dodávke tovaru medzi žalobcom a dodávateľom predmetu zmluvy má byť dôvodom, prečo žalobca ponúkal žalovanému iné formy riešenia sporu a nedal súhlas s odstúpením zmluvy, je stanoviskom, ktoré žalovaný v odvolaní bližšie neodôvodnil. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal už na vyššie uvedené dôvody a tiež na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, že pokiaľ v konaní žalovaný predložil reklamácie, tieto sa netýkali kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, t. j. kúpnej zmluvy LZS/03/02214 zo dňa 03.12.2003, ale týkali sa inej kúpnej zmluvy, a to kúpnej zmluvy zo dňa 09.09.2003, ktorú uzavrel žalovaný s dodávateľom. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že tieto reklamácie a kúpna zmluva z 09.09.2003 neboli predmetom tohto konania. Navyše súd prvej inštancie poukázal okrem iného na listy žalobcu zo dňa 15.11.2005, prípadne list z 30.12.2005, ktorý sa týkal návrhu dodatku kúpnej zmluvy, na základe ktorej by došlo k postúpeniu práv reklamovať vozidlo u dodávateľa, prípadne k odstúpeniu od zmluvy. Následne by došlo i k zrušeniu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva na vozidlo s tým, že žalovaný by bol povinný doplatiť zvyšné splátky. Vzhľadom na priebeh prvoinštančného konania, odvolacia námietka žalovaného, že žalobca nedal súhlas s odstúpením od zmluvy, je nedôvodná. Odvolací súd zároveň poukázal i na vyjadrenie žalobcu zo dňa 11.09.2004 (č. listu 239 a nasl.), v ktorom uviedol, že list žalovaného zo dňa 23.06.2005 bol jeho prvým listom, s ktorým sa žalovaný obrátil na žalobcu vo veci riešenia väd, avšak bolo to viac ako po jednom roku po zistení väd, pričom už v tom období žalovaný viedol na základe žaloby zo dňa 10.01.2005 spor o platnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy č. 09/09/2003, zo dňa 09.09.2003, uzavretej medzi žalovaným a dodávateľom odvolávajúc sa na reklamácie z roku 2004. Žalobca mal za to, že z tohto listu nevyplýval žiaden relevantný dôvod na odstúpenie od zmluvy, a to i z dôvodu, že žalovaný nedodržiaval postup pri uplatňovaní väd v súlade s ustanovením § 422 a nasl. Obchodného zákonníka, keď podľa § 441 ods. 1 Obchodného zákonníka kupujúci nemôže odstúpiť od zmluvy, ak vady včas neoznámil predávajúcemu. Preto zo strany žalobcu nebol daný dôvod od zmluvy odstúpiť, žalobca zároveň vo svojom vyjadrení poukázal na nepravdivé tvrdenie žalovaného, že list zo dňa 23.06.2005 bol zaslaný počas plynutia záručnej doby, keď dodávateľ poskytol záručnú dobu na zástavbu a vozidlo ako celok 12 mesiacov. Žalovaný vozidlo prevzal 20.12.2003, pričom podľa žalobcu záručná doba uplynula 20.12.2004, t. j. viac ako polroka predtým, ako sa žalovaný obrátil listom zo dňa 23.06.2005 na žalobcu. Žalovaný tieto tvrdenia žalobcu ani v

odvolacom konaní nespochybnil.

2.6. K odvolacej námietke žalovaného v súvislosti s oneskorenou výzvou žalovaného k okamžitej splatnosti splátok a k podaniu žaloby až o ďalšie tri roky po splatnosti vyúčtovania, túto námietku odvolací súd považuje za irelevantnú. Je vecou žalobcu, či a kedy pristúpi k okamžitej splatnosti splátok kúpnej ceny a prípadne, či a kedy pristúpi k podaniu žaloby, pokiaľ sa týka neplatenia záväzku voči žalovanému.

2.7. K ďalšej odvolacej námietke žalovaného, že nie je mu známe, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnej veci nie je potrebné čakať na právoplatné skončenie súdneho sporu vedeného na súde prvej inštancie Spišská Nová Ves, sp. zn. 12 Cb 7/2005, odvolací súd uviedol, že žalovaný v priebehu prvoinštančného konania v tejto veci nepodal návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenom na súde prvej inštancie na Okresnom súde Spišská Nová Ves. Z predloženého uznesenia KS Košice 2 Cop 175/2013 - 569 zo dňa 29.05.2014 je zrejmé, že predmetom konania na OS Spišská Nová Ves je určenie platnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy č. 09/09/2003, zo dňa 09.09.2003, v spojení so zmluvou LZS/03/02214 zo dňa 03.12.2003, pričom odvolací súd uvádza, že v konaní na OS Spišská Nová Ves ide o určenie, že odstúpenie od kúpnej zmluvy č. 09/09/2003 zo dňa 09.09.2003, je platné. Predmetom žaloby v tomto konaní (8 C 318/2012) je žaloba o zaplatenie 15 173,82 € s príslušenstvom, a teda nejde o určovaciu žalobu. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie svojho rozhodnutia v predchádzajúcich častiach.

2.8. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis, a svoje rozhodnutie podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti, a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaným hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

2.9. V odvolaní žalovaný neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia, alebo ktoré by mu neboli bývali známe. Z konania pred súdom prvej inštancie nevyplýva iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver a v odvolaní uvedené argumenty žalovaného nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

2.10. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa predpoklady uvedené v pôvodnom ust. § 157 ods. 2 OSP, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (procesný právny predpis platný do 30.06.2016), v súčasnosti ust. § 220 ods. 1 a 2 CSP. Pretože obsah odvolania nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

2.11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení odvolací súd priznal žalobcovi ako úspešnej strane v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

3.1. Uznesením prvostupňového súdu zo dňa 25.8.2014, č. k. 8 C 318/2012-228, súd prvej inštancie vyrubil žalovanému za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky č. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, v znení účinnom od 1.1.2009 vo výške 910 eur.

3.2. Žalovaný napadol, v zákonnej lehote toto uznesenie odvolaním zo dňa 16.9.2014. Domáhal sa, aby mu odvolací súd priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v plnom rozsahu z dôvodu nepriaznivých majetkových pomerov, ktoré preukazoval priloženým Tlačivom pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Žalovaný svoju

žiadosť podporil tvrdením, že podľa jeho názoru nejde v prejednávanej veci o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva.

3.3. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016, (ďalej len „CSP“). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V súlade s citovanými ustanoveniami krajský súd ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

3.4. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností vyplývajúcich tak zo súdneho spisu, z odvolacích dôvodov, ako aj z predloženého tlačiva pre dokladovanie majetkových pomerov žalovaného. Z predmetného tlačiva mal odvolací súd za preukázané, že žiadateľ je samostatne zárobkovo činnou osobou, druh podnikania: Vnútroštátna nepravidelná autobusová doprava - 1 vozidlo, s deklarovanou výškou príjmu za posledné zdaňovacie obdobie po odpočítaní dane - 8.499,75 € (strata), nie je poberateľom žiadneho dôchodku ani iného príjmu, nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny. Žiadateľ je slobodný, nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť, býva u matky v rodinnom dome, kde prispieva na výdavky spojené s bývaním mesačne sumou vo výške 123 €. Uviedol, že nie je vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti, vlastní príviesny vozík, r. v. 1991, má oprávnenie užívať ako konateľ spoločnosti GO2 s.r.o. motorové vozidlá: IVECO Skate Travel, autobus do 32 miest, r. v. 2002, najazdených 700.000 km, zostatková cena 0 eur; Nissan Pathfinder, r. v. 2010, kúpa v roku 2013 za 5.600 eur; prívies do 2500 kg, r. v. 2006, kúpa v r. 2012 za 1.000 €. Žiadateľ tvrdil, že ku dňu podania žiadosti má aktuálny zostatok na účte vedenom v C. P.B. vo výške 300 €. Ako dlžníčku označil Z. K. s pohľadávkou vo výške 4.200 € a ako veriteľku P. F., od ktorej si požičal sumu 30.000 € na nákup autobusu.

3.5. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že žiadateľ je jediným spoločníkom spoločnosti GO2 s.r.o., ktorá si na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 22.7.2014 požičala finančné prostriedky vo výške 30.000 eur na nákup autobusu značky NEOPLAN, uskutočnenie kúpy žiadateľ nedokladoval.

3.6. Geodetický a kartografický ústav, Oddelenie katastra nehnuteľností, Chlumenského 4, Bratislava na základe výzvy súdu prvej inštancie doručil výkaz pre daňové úrady, z ktorého mal odvolací súd za preukázané, že žiadateľ je spoluvlastníkom garáže evidovanej na č. LV XXXX, okres Bratislava III, katastrálne územie N. V., parc. č. 12142/69, súpisné č. XXX, v podiele 1/4.

3.7. Daňový úrad Bratislava, Pobočka Senec, Mierové nám. 17, Senec podaním zo dňa 16.10.2014, č. 9112301/5/4671403/2014 oznámil súdu, že daňový subjekt (žiadateľ) podal posledné daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2009. Za zdaňovacie obdobie r. 2012 a 2013 daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby podané nebolo, čím tvrdenie žiadateľa o vykázanej strate nebolo preukázané.

3.8. Zo zoznamu vozidiel subjektu (žiadateľa), doručeným súdu Okresným riaditeľstvom PZ v Senci, odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Bernolákovo dňa 28.10.2014, mal odvolací súd za preukázané, že žiadateľ je ku dňu 22.10.2014 nasledujúcich vozidiel: osobné vozidlo MERCEDES-BENZ 316 CDI, osobné vozidlo VOLKSWAGEN TRANSPORTER CARA VELLA, osobné vozidlo MERCEDES-BENZ SPRINTER, nákladný prívies AGRICOM DUP, motocykel KAWASAKI ZX10, nákladný prívies AKZ, vozidlo držané s iným vlastníkom: osobné vozidlo ŠKODA FELICIA, držané vozidlo: motocykel HONDA 550 DOMINA.

3.9. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dôkazné bremeno je výlučne na žalovanom ako žiadateľovi o oslobodenie od súdnych poplatkov. Z predloženého tlačiva o dokladovaní pomerov zo strany žalovaného neboli zjavné jeho komplexné majetkové pomery, skutočnosti uvedené v tlačive navyše ani hodnoverne nepreukázal, a iné dôkazy na preukázanie svojej nepriaznivej situácie a pomerov nepredložil. Navyše medzi informáciami zistenými na základe výzvy súdu prvej inštancie od jednotlivých vyššie uvedených inštitúcií a informáciami, uvádzanými žiadateľom v predložennom tlačive vznikli isté nezrovnalosti (spoluvlastnícke právo ku garáži, vlastníctvo ďalších motorových vozidiel), ktoré vôbec neuviedol. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že žiadateľ dostatočne nepreukázal svoje majetkové pomery, a že ním predložené dôkazy priznania oslobodenia od súdneho poplatku neodôvodňujú.

3.10. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bol vyrubený súdny

poplatok za podané odvolanie žalovaným, ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanému oslobodenie od súdneho poplatku nepriznal.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu a uzneseniu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“).

4.1. Žalovaný má za to, že v konaní pred Krajským súdom v Bratislave ako odvolacím súdom došlo k vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP, lebo nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň došlo k vade uvedenej v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, nakoľko došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci na podklade zadovážených dôkazov súdom prvej inštancie, resp. k ich nesprávnej interpretácii.

4.1.1. Pokiaľ išlo o dôvody podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že omylom zabudol uviesť v tlačive svoj podiel na garáži vo výške 1 z celku zapísanej na LV č. XXXX, okres Bratislava III, katastrálne územie N. V., parc. č. 12142/69 a že nesprávne bol zistený stav ohľadom vlastníctva motorových vozidiel a navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4.1.2. Pokiaľ išlo o dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ neuviedol v dovolaní žiadne rozhodnutia odvolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd pri rozhodovaní odchýliť a dokonca neuviedol ani otázku, ktorú má odvolací súd v predmetnej veci rozhodnúť, pričom z obsahu dovolania ju nemožno ani inak zistiť.

4.1.3. Proti rozsudku odvolacieho súdu dovolateľ, prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Zároveň došlo k vade uvedenej v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, nakoľko došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci na podklade zadovážených dôkazov súdom prvej inštancie, ako aj dôkazov predložených odvolaciemu súdu, resp. k ich nesprávnej interpretácii.

4.1.4. Pokiaľ išlo o dôvody podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie totiž nespĺňa parametre spravodlivého a zákonného rozhodnutia, a to predovšetkým z dôvodu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva žalovanému, ako strane sporu, dostatočnú, presvedčivú a primerane zdôvodnenú odpoveď na otázku, prečo sa súd nevysporiadal so všetkými námietkami, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní, prečo súd ignoroval skutočnosť, že existuje Zmluva o dodávke tovaru medzi žalobcom a dodávateľom predmetu zmluvy v písomnej forme, ktorá je podpísaná žalobcom avšak dodávateľ tovaru ju nikdy nepodpísal, čím táto Zmluva nenadobudla účinnosť a na základe tejto skutočnosti nie je zo strany žalobcu dodržaný Čl. II, bod 1. Kúpnej zmluvy číslo LZS/03/02214, zároveň súdy ignorovali všetky skutočnosti, ktoré sú uvádzané vo všetkých podaniach žalovaného ako aj dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise, najmä tie ktoré boli ako celok predložené žalovaným dňa 19.03.2014, ale aj skutočnosti, ktoré žalovaný uviedol odvolaciemu súdu v podaní zo dňa 16.07.2018. Všetky rozhodnutia súdov musia napríklad dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká naň z čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru plynie, jeho enunciat musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení.

4.1.5. Pokiaľ išlo o dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ neuviedol v dovolaní žiadne rozhodnutia odvolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd pri rozhodovaní odchýliť a dokonca neuviedol ani otázku, ktorú má odvolací súd v predmetnej veci rozhodnúť, pričom z obsahu dovolania ju nemožno ani inak zistiť. Namietala jednak označenie žalovaného ako aj to, či kúpna zmluva č. LZS/03/02214 je spôsobilá na to, aby bola podkladom na priznanie nároku, tak ako je uvedené vo výroku rozsudku Okresného súdu Pezinok a to najmä z toho dôvodu, že medzi žalobcom a dodávateľom predmetu zmluvy nedošlo k podpisu Zmluvy o dodávke tovaru. Dovolateľ taktiež namietal, že pre nesprávne označenie žalovaného nemal byť vzťah posudzovaný podľa obchodného zákonníka, ale občianskeho zákonníka, kde nie je premlčacia doba štyri roky ale tri roky.

4.1.6. Dovolateľ zároveň žiadal odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

5. Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby obe dovolania žalovaného ako nedôvodné zamietol.

6. Najvyšší soud ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech boli napadnuté rozhodnutia vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolania treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od zaplattenia súdneho poplatku 910 € č. k. 14 Co 238/2015-332 zo dňa 09.10.2018.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

11. Dovolací súd preskúmaním spisu zistil, že odvolací súd uznesením č. k. 14 Co 238/2015-332 zo dňa 09.10.2018 rozhodol o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku.

12. Koncepcia dovolania je postavená na preskúmaní rozhodnutí len z dôvodu závažných procesných nedostatkov. Dovolanie v zmysle § 420 CSP je prípustné len proti meritórnym rozhodnutiam (rozsudkom vo veci samej) a z nemeritórnych rozhodnutí len proti rozhodnutiam, ktorými sa konanie končí. „Pod rozhodnutím, ktorým sa konanie končí má zákon na mysli rozhodnutia, ktorými sa konanie skončilo bez toho, aby sa vec vecne prejedнала. Súd musel vec skončiť procesne, pretože tu existovali také prekážky, pre ktoré vec nemohol prejednať vecne (napr. späťvzatie žaloby, späťvzatie odvolania, neexistencia procesných podmienok, neodstránenie väd odvolania a pod.). Zákon výslovne hovorí o skončení konania všeobecne, má teda na mysli také rozhodnutia odvolacieho súdu, v dôsledku ktorých skončí samotné konanie o veci vymedzenej žalobou.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 1355). Rozhodnutiami odvolacieho súdu, ktorými sa končí konanie sú uznesenie o odmietnutí odvolania, o zastavení odvolacieho konania v dôsledku späťvzatia odvolania alebo v dôsledku nezaplattenia súdneho poplatku, uznesenie o pripustení späťvzatia žaloby a zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a zastavení konania, uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým sa konanie končí (tamtiež str. 1356).

13. Dovolateľom vymedzeným predmetom dovolacieho konania je uznesenie odvolacieho súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov. Nejde o rozhodnutie vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, takže dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je

dovolanie prípustné.

14. Podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Dovolací súd preto dovolanie zo zhora uvedených dôvodov odmietol.

15. Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ v dovolaní jednak nevymedzil právnu otázku a ani neoznačil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu od ktorej sa odvolací súd mal odchýliť. Dovolací súd je podľa § 440 CSP dovolacími dôvodmi viazaný. Z ust. § 428 CSP vyplýva, že dovolacími dôvodmi sú dôvody, pre ktoré dovolateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne (nesprávnosť vytýkaná v dovolaní). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď bod 17. odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017). Nakoľko toto dovolateľ neurobil (neuviedol otázku a neoznačil ani rozhodnutia dovolacieho súdu od ktorých sa odvolací súd odchýlil) musel dovolací súd dovolanie voči predmetnému uzneseniu odmietnuť.

16. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

Dovolanie proti rozhodnutiu vo veci samej č. k. 14 Co 160/2015-345 zo dňa 20.11.2018.

17. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

18. Žalovaný (dovolateľ) tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, nespĺňa parametre spravodlivého a zákonného rozhodnutia, a to predovšetkým z dôvodu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva žalovanému, ako strane sporu, dostatočnú, presvedčivú a primerane zdôvodnenú odpoveď na otázku, prečo sa súd nevysporiadal so všetkými námietkami, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní. Poukazuje na to, že všetky rozhodnutia súdov musia napríklad dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká naň z čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru plynie, jeho enunciat musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení.

19. Podľa názoru dovolacieho súdu dal odvolací súd v napadnutom rozsudku primeranú a dostatočnú odpoveď na námietky žalovaného vymedzené v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, sa náležite vysporiadali s podstatnými a kľúčovými otázkami sporu a odôvodnenia rozhodnutí jasne odzrkadľujú myšlienkový postup obidvoch inštancií. Súd prvej inštancie dôkladne podrobil vykonané dôkazy vyhodnoteniu a riadne ustálil skutkový stav, na základe ktorého správne a spravodlivo rozhodol. Súdy sa vysporiadali so všetkými podstatnými tvrdeniami žalovaného.

20. K jednotlivým námietkam žalovaného dovolací súd uvádza, že predmetná kúpna zmluva, LZS/03/02214 je platná, nakoľko o tejto otázke bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní (OS BA V zo dňa 12.10.2016, sp. zn. 49 C 207/2013-219 a KS BA sp. zn. 9 Co 106/2017-290 zo dňa 15.11.2018 a NS SR 6 Cdo 95/2019).

Ďalej bolo nepochybné, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy účastníci tejto zmluvy vystupovali ako podnikatelia a KZ uzavreli v rámci ich podnikateľskej činnosti (§ 261 Obch. zákonníka).

21. Súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (viď rozhodnutia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto

požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgias c. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Tieto kritériá napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (porovnaj I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie takého rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že došlo k plnej realizácii práva účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

22. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012).

24. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam, a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na všetky ním vznesené podstatné námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody.

25. Tak napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokováanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdny primerane vysvetlili z akých úvah a dôkazov vychádzali pri vydaní rozhodnutia a uviedli aj dôvody, pre ktoré bolo žalobe žalobcu vyhovie.

26. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (viď § 432 ods. 1 CSP). Podľa § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe NS SR právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď napr. bod 43.1. uznesenia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 1 VCdo 2/2017; body 16.1. a 16.2. uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017). Podľa § 440 CSP je dovolací súd dovolacími dôvodmi viazaný. Z ust. § 428 CSP vyplýva, že dovolacími dôvodmi sú dôvody, pre ktoré dovolateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne (nesprávnosť vytýkaná v dovolaní). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď bod 17. odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

27. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Ide o tzv. dôvody na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna).

28. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie (viď bod 19. odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

29. Aj za účinnosti CSP je naďalej plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03]. Dovolací súd nevyvíja žiadnu procesnú iniciatívu smerujúcu na odstránenie väd, rozporov alebo protirečení dovolacej argumentácie dovolateľa. Jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva iba z § 436 ods. 1 CSP a týka sa právne kvalifikovaného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní.

30. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Celkovo pritom žalovaný explicitne neoznačil ani jednu právnu otázku, od vyriešenia, ktorej podľa žalovaného malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu.

31. Aj keď žalovaný všeobecne dôvodí svoje dovolanie ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j. že pri riešení právnych otázok sa mal podľa žalovaného odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, právne otázky nijakým spôsobom nekonkretizuje.

32. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na

mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od 8 názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (viď bod 21. odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

33. Podľa názoru dovolacieho súdu vyjadreného v bode 22. odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017, v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

34. Žalovaný v dovolaní v nedostatočnej miere tvrdil, a vôbec nepreukázal odchylenie sa právneho názoru odvolacieho súdu od konštantnej judikatúry. Na podporu svojich tvrdení žalovaný neuviedol judikatúru od ktorej sa odvolací súd odchýlil. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (viď bod 22. odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

35. Jedinou právnou otázkou, s ktorou žalovaný v dovolaní iba polemizuje, od ktorej by čiastočne mohlo záležať rozhodnutie odvolacieho súdu je otázka posúdenia premlčania. Námitka premlčania však nebola v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní vznesená. Odhliadnuc od toho, že žalovaný nevymedzil dovolacie dôvody v súlade so zákonom, žalobca poukazuje na skutočnosť, že jeho nárok premlčaný nie je, nakoľko ako konštatuje sám žalovaný, že „žaloba bola podaná v riadnej zákonom stanovenej štvorročnej premlčacej dobe v zmysle obchodného zákonníka“. Sporové strany vystupovali pri vzniku KZ číslo LZS/03/02214 ako podnikatelia a KZ uzavreli v rámci ich podnikateľskej činnosti (§ 261 Obch. zákonníka). Následné zrušenie živnostenského oprávnenia žalovaným nemá na posudzovanie záväzkového vzťahu z KZ medzi žalobcom a žalovaným ako obchodnoprávnym žiadny vplyv.

36. Pokiaľ išlo o návrh žalovaného na odklad vykonateľnosti tak dovolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by mal návrhu vyhovieť.

37. Na základe uvedeného dovolací súd, dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f) CSP odmietol a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnej výške.

38. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

39. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.